

Άγιος Σιλουανός, η μεγάλη πνευματική μορφή του 20ού αι.

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης (24 Σεπτεμβρίου)

Ο όσιος Σιλουανός —κατά κόσμον Συμεών Ιβάνοβιτς Αντόνωφ— γεννήθηκε το 1866 σε οικογένεια χωρικών της περιφέρειας Ταμπώβ της Ρωσίας. Από την ηλικία των τεσσάρων ετών αναρωτιόταν: «Πού είναι αυτός ο Θεός; Όταν μεγαλώσω, θα γυρίσω όλη την γη αναζητώντας τον!»

- [Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος](#)

Στη νεανική του ηλικία όταν άκουσε το βίο ενός αγίου εγκλείστου ασκητού και τα θαύματα που γίνονταν στον τάφο του σκέφτηκε: «Αν αυτός είναι άγιος, άρα ο Θεός είναι μαζί μας και δεν υπάρχει λόγος να γυρίσω όλο τον κόσμο για να τον βρω». Με αυτή τη σκέψη η καρδιά του πυρώθηκε από αγάπη προς το Θεό.

Ο νους του προσκολλήθηκε στην αδιάλειπτη μνήμη του και προσευχόταν πολύ με

δάκρυα. Παρατήρησε μια εσωτερική μεταβολή από τη χαρισματική αυτή κατάσταση, που διήρκεσε τρεις μήνες, και αισθάνθηκε πόθο για τον μοναχισμό. Μετά τον εγκατέλειψε αυτή η χάρη και γύρισε στην κοσμική ζωή. Κάποια ημέρα σε μία συμπλοκή παρά λίγο θα σκότωνε ένα συγχωριανό του. Λίγο καιρό μετά από αυτό το επεισόδιο αποκοιμήθηκε και είδε στον ύπνο του ένα φίδι να σύρεται μέσα του από το στόμα. Μαζί με την αηδία που ένοιωσε άκουσε την φωνή της Θεοτόκου να του λέει με ασυνήθιστη γλυκύτητα: «Κατάπιες στο όνειρό σου φίδι και δεν σου άρεσε· το ίδιο δεν αρέσει και σε μένα να βλέπω τα έργα σου».

Τότε αισθάνθηκε βαθειά αποστροφή προς την αμαρτία και κυριευμένος από θερμή μετάνοια σκεπτόταν συνεχώς το Άγιον Όρος και την μέλλουσα κρίση. Το 1892, αμέσως μόλις τελείωσε την στρατιωτική του θητεία, ζήτησε από τον άγιο Ιωάννη της Κροστάνδης να εύχεται γι' αυτόν «να μην τον κρατήσει ο κόσμος» και αναχώρησε για το Περιβόλι της Παναγίας. Εισήλθε ως δόκιμος στην ρωσική μονή του αγίου Παντελεήμονος. Μετά την γενική εξομολόγηση που έκανε στην αρχή της νέας του ζωής, ο πνευματικός του είπε ότι συγχωρήθηκαν όλες του οι αμαρτίες και ο νεαρός δόκιμος παραδόθηκε στην χαρά. Άρχισαν τότε να τον πολεμούν σαρκικοί λογισμοί.

Ο πνευματικός τον συμβούλευσε να μη συγκατατίθεται στους λογισμούς, αλλά να τους διώχνει αμέσως με την επίκληση του ονόματος του Ιησού. Από την στιγμή εκείνη ο μακάριος δούλος του Θεού δεν δέχθηκε κατά τα σαράντα πέντε χρόνια της μοναστικής του ζωής ούτε ένα απρεπή λογισμό. Άρχισε με πύρινη αδιάλειπτη προσευχή να ζητά από τον Κύριο να τον ελεήσει, την μεν ημέρα στην βαριά και κοπιαστική διακονία του μύλου, που εκτελούσε με ακρίβεια, κυρίως όμως την νύκτα, την οποία περνούσε όλη σχεδόν με ολόθερμη προσευχή, όρθιος ή καθισμένος σ' ένα σκαμνί. Όταν κουραζόταν από την εξάντληση κοιμόταν για λίγο καθισμένος στο σκαμνί και σηκωνόταν πάλι για προσευχή. Συνολικά κοιμόταν δύο ώρες το εικοσιτετράωρο και αυτές διακεκομμένες.

Η συνέχεια του άρθρου στην Πεμπτουσία. [Πατήστε εδώ](#)